

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סוטה-כשם שהמים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כשם שהמים בודקין אותה כך המים בודקין אותו, שנאמר: (במדבר ה) ובאו ובאו.												■
כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעול, שנאמר: (במדבר ה) נטמאה ונטמאה, דברי ר' עקיבא.	[רבי עקיבא]											■
שני פעמים האמורים בפרשה נטמאה ונטמאה, אחד לבעל ואחד לבעול.	רבי יהושע: כך היה דורש זכריה בן הקצב. רבי אומר:											◇
(ויקרא יא) וכלי חרש אשר יפול מהם אל תוכו כל אשר בתוכו יטמא, אינו אומר טמא אלא יטמא - לטמא אחרים, למד על ככר שני שטמא את השלישי.	בו ביום דרש ר' עקיבא:											■
מי יגלה עפר מעיניך רבן יוחנן בן זכאי, שהיית אומר: עתיד דור אחר לטהר ככר שלישי, שאין לו מקרא מן התורה שהוא טמא, והלא ר' עקיבא תלמידך מביא לו מקרא מן התורה שהוא טמא, שנאמר: כל אשר בתוכו יטמא.	רבי יהושע:											◇
בו ביום דרש ר' עקיבא: (במדבר לה) ומדותם מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו', ומקרא אחר אמר: (במדבר לה) מקיר העיר וחוצה אלף אמה סביב, אי אפשר לומר אלף אמה שכבר נאמר אלפים אמה, ואי אפשר לומר אלפים אמה שכבר נאמר אלף אמה, הא כיצד? אלף אמה מגרש, ואלפים אמה תחום השבת												◇
אלף אמה מגרש, ואלפים אמה שדות וכרמים.	ר' אליעזר בנו של ר' יוסי הגלילי:											◇
(שמות טו) אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר - שאין ת"ל לאמר, ומה ת"ל לאמר? מלמד, שהיו ישראל עונין שירה אחריו של משה על כל דבר ודבר כקוראין את הלל, לכך נאמר לאמר	בו ביום דרש רבי עקיבא:											■
כקורין את שמע ולא כקורין את הלל.	רבי נחמיה:											◇
לא עבד איוב את הקב"ה אלא מאהבה, שנא': (איוב יג) הן יקטלני לו אייחל, ועדיין הדבר שקול, לו אני מצפה או איני מצפה? ת"ל: (איוב כז) עד גוע לא אסיר תומתי ממני, מלמד שמאהבה עשה.	בו ביום דרש ר' יהושע בן הורקנוס:											◇
מי יגלה עפר מעיניך רבן יוחנן בן זכאי, שהיית דורש כל ימך: שלא עבד איוב את המקום אלא מראה, שנאמר: (איוב א) איש תם וישר ירא אלהים וסר מרע, והלא יהושע תלמיד תלמידך למד שמאהבה עשה.	רבי יהושע:											◇
אותו - למאן?												◇
אילימא לבעל												!
בעל מאי עביד?												!
וכי תימא, דאי אית ביה עון בדקי ליה מיא												!
כי אית ביה עון בדידיה מי בדקי לה מיא לדידה?												!
(במדבר ה) ונקה האיש מעון והאשה היא תשא את עונה, בזמן שהאיש מנוקה מעון - המים בודקין את אשתו, אין האיש מנוקה מעון - אין המים בודקין את אשתו	והא תניא:											!
ואלא לבעול												◇
ליתני כדקתני סיפא:												◇
כשם שאסורה לבעל, כך אסורה לבעול	[סיפא]											!
לעולם לבעול, ורישא אידי דתנא אותה תני אותו, סיפא אידי דתנא בעל תנא בעול.												◇
שנאמר: ובאו ובאו.												■
באו ובאו קאמר, או ובאו ובאו קאמר?	איבעיא להו:											◇
כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעול, שנאמר: נטמאה ונטמאה.	ת"ש:											!
ועדיין תיבעי: נטמאה נטמאה קאמר, או נטמאה ונטמאה קאמר?												^
שני פעמים האמורים בפרשה נטמאה ונטמאה - אחד לבעל ואחד לבעול	ת"ש: מדקתני סיפא, רבי אומר:											!
מכלל דרבי עקיבא ווי קדריש.												!

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סוטה-כשם שהמים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הלכך לרבי עקיבא שיתא קראי כתיבי: חד לצואה דידה וחד לצואה דידה, חד לעשייה דידה וחד לידעיה דידה, חד לידעיה דידה וחד לידעיה דידה												כח.
ורבי תלתא קראי כתיבי: חד לצואה, וחד לעשייה, וחד לידעיה.												כח.
ורבי, כשם שהמים בודקין אותה כך בודקין אותו מנא ליה?										ז		כח.
נפקא ליה מדתני:	[רבי]									!		כח.
(במדבר ה) לצבות בטן ולנפיל ירך - בטנו ויריכו של בועל אתה אומר: בטנו ויריכו של בועל, או אינו אלא בטנה ויריכה של נבעלת? כשהוא אומר: וצבתה בטנה ונפלה יריכה, הרי בטנה ויריכה של נבעלת אמור, ומה אני מקיים לצבות בטן ולנפיל ירך? בטנו ויריכו של בועל.	[תניא]									!		כח.
ואידך?										ז		כח.
ההוא דמודע לה כהן דבטן ברישא והדר ירך, שלא להוציא לעז על המים המרים.	[רבי עקיבא]									!		כח.
ואידך?										ז		כח.
א"כ, לכתוב קרא בטנה ויריכה, מאי בטן וירך? ש"מ לבועל.	[רבי]									!		כח.
ואימא: כולי להכי הוא דאתא										ז		כח.
אם כן, לכתוב בטנו ויריכו, מאי בטן וירך? ש"מ תרתי.										!		כח.
כך היה דורש זכריה כו'.	רבי יהושע:											כח.
שלש פעמים האמרינן בפרשה אם נטמאה ונטמאה למה? אחד לבעל, ואחד לבועל, ואחד לתרומה, דברי רבי עקיבא	ת"ר: [רבי עקיבא]											כח.
קל וחומר: ומה גרושה שמתורת לתרומה - אסורה לכהונה, זו שאסורה בתרומה - אינו דין שאסורה לכהונה	רבי ישמעאל:											כח.
מה ת"ל והיא נטמאה והיא לא נטמאה? אם נטמאה למה שותה? אם לא נטמאה למה משקה? מגיד לך הכתוב, שהספק אסורה מכאן אתה דן לשרץ: ומה סוטה שלא עשה בה שוגג כמזיד ואונס כרצון - עשה בה ספק כודאי, שרץ שעשה בו שוגג כמזיד ואונס כרצון - אינו דין שיעשה בו ספק כודאי וממקום שבאת: מה סוטה רשות היחיד, אף שרץ רשות היחיד, ומה סוטה דבר שיש בו דעת לישראל, אף שרץ דבר שיש בו דעת לישראל.												כח.
דבר שיש בו דעת לישראל, ברשות היחיד - ספיקו טמא, ברה"ר - ספיקו טהור, ושאין בו דעת לישראל, בין ברה"י בין ברה"ר - ספיקו טהור.	ומכאן אמרו:											כח:
ורבי ישמעאל, א"ר עקיבא תרומה, ומהדר ליה איהו כהונה										ז		כח:
ותו, לרבי עקיבא כהונה מנא ליה?										ז		כח:
וכי תימא, כהונה לא צריכא קרא, שהרי עשה בה ספק זונה כוונה										!		כח:
תרומה נמי לא תיבעי קרא, שהרי עשה בה ספק זונה כוונה										ז		כח.
אלא, לר' עקיבא ארבעה קראי כתיבי: חד לבעל וחד לבועל, וחד לכהונה וחד לתרומה ורבי ישמעאל תלתא קראי כתיבי: חד לבעל, וחד לבועל, וחד לתרומה, וכהונה אתיא בקל וחומר.										!		כח.
ורבי ישמעאל, ממאי דאיצטריך קרא לתרומה, וכהונה אתיא בקל וחומר? דילמא כי אצטריך לכהונה, ותרומה שריא										ז		כח.
מסתברא דומיא דבעל ובוועל, מה בעל ובוועל מחיים, אף תרומה נמי מחיים, לאפוקי כהונה דלאחר מיתה.	אמר לך: [רבי ישמעאל]									!		כח.
ור"ע?										ז		כח.
דומיא דבעל ובוועל לית ליה ואי נמי אית ליה, מילתא דאתיא בקל וחומר טרה וכתב לה קרא.	[רבי עקיבא]									!		כח.
דבר שיש בו דעת לישראל ואין בו דעת לישראל - מהאי קרא נפקא: (ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל, ודאי טמא הוא דלא יאכל, הא ספק טמא וספק טהור - יאכל. אימא סיפא: (ויקרא ז) והבשר כל טהור יאכל בשר, ודאי טהור הוא דיאכל בשר, הא ספק טמא וספק טהור - לא יאכל אלא לאו שמע מינה: כאן שיש בו דעת לישראל, כאן שאין בו דעת לישראל.	רב גידל אמר רב:											כח.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סוטה-כשם שהמים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואיצטריך דרב גידל אמר רב ואיצטריך למיגמר מסוטה דאי מדרב, הוה אמינא בין ברשות היחיד ובין ברשות הרבים, איצטריך למיגמר מסוטה ואי מסוטה, הוה אמינא עד דאיכא דעת נוגע ומגיע, צריכא.												כט.
וכל כלי חרש כו'.	בו ביום דרש רבי עקיבא:											כט.
ומאחר דאין לו למה טמא?												כט.
מן התורה אין לו, מדין קל וחומר יש לו: ומה טבול יום שמותר בחולין - פוסל בתרומה, ככר שני שפסול בחולין - אינו דין שיעשה שלישי בתרומה.	רב יהודה אמר רב:											כט.
איכא למיפרך: מה לטבול יום שכן אב הטומאה												כט.
תיתי מטבול יום דשרץ.												כט.
מה לטבול יום דשרץ שכן במינו אב הטומאה												כט:
כלי חרש יוכיח.												כט:
מה לכלי חרש שכן מטמא מאוירן												כט:
טבול יום יוכיח.												כט:
וחזור הדין, לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה, הצד השווה שבהן - שמותרין בחולין ופוסלין בתרומה, כל שכן ככר שני שפוסל בחולין דפוסל בתרומה.												כט:
מה להצד השווה שבהן שכן יש בהן צד חמור.	ודור אחר פריך:											כט:
ורבן יוחנן בן זכאי?												כט:
צד חמור לא פריך.	[רבן יוחנן בן זכאי]											כט:
מנין לרביעי בקודש שפסול? ודין הוא: מה מחוסר כיפורים שמותר בתרומה - פסול בקודש, שלישי שפסול בתרומה - אינו דין הוא שיעשה רביעי בקודש ולמדנו שלישי לקודש מן התורה, ורביעי מקל וחומר.	תניא, אמר רבי יוסי:											כט:
שלישי לקודש מן התורה מנלן?												כט:
דכתיב: (ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל, מי לא עסקינן דנגע בשני? ואמר רחמנא: לא יאכל.												כט:
רביעי מקל וחומר, כדאמרן.												כט:
טעם בריבי איני יודע מה הוא, שהרי תשובתו בצדו: אוכל הבא מחמת טבול יום יוכיח, שפסול בתרומה ואינו עושה רביעי בקודש	רבי יוחנן:											כט:
טבול יום תחילה לקודש, לטמא שנים ולפסול אחד	דתניא, אבא שאול:											כט:
מטמא אחד ופוסל אחד	רבי מאיר:											כט:
כשם שפוסל אוכלי תרומה ומשקי תרומה, כך פוסל אוכלי קודש ומשקי קודש.	חכמים:											כט:
ממאי דר' יוסי כרבנן סבירא ליה? דילמא כאבא שאול ס"ל	מתקיף לה רב פפא:											כט:
לטמא שנים ולפסול אחד	דאמר: [אבא שאול]											כט:
אי סלקא דעתך כאבא שאול ס"ל, ליייתה לרביעי בקודש מאוכל שבא מחמת טבול יום: ומה אוכל הבא מחמת טבול יום, דטבול יום גופיה מותר בחולין - אמרת עושה רביעי בקודש, אוכל שלישי הבא מחמת שני, דשני גופיה אסור בחולין - אינו דין שעושה רביעי בקודש.												כט:
וכי תימא, משום דאיכא למיפרך: מה לטבול יום שכן אב הטומאה												ל.
הא אייתינה ממחוסר כיפורים ולא פרכיה.												ל.
ר"מ ור' יוסי ור' יהושע ור' אלעזר ור' אליעזר, כולהו סבירא להו דאין שני עושה שלישי בחולין.	רב אסי אמר רב, ואמרי לה אמר רבה בן אסי אמר רב:											ל.
ר"מ												ל.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

סוטה-כשם שהמים		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו
כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים - מטמא את הקודש ופוסל את התרומה, ומותר בחולין ובמעשר, דברי ר"מ	דתנן: [רבי מאיר]															ל
אוסרין במעשר.	חכמים:															ל
ר' יוסי																ל
הא דאמרן, דאם איתיה, ליתיה לרביעי בתרומה וחמישי - בקודש.																ל
רבי יהושע																ל
האוכל אוכל ראשון - ראשון, שני - שני, שלישי - שלישי	דתנן: [רבי אלעזר]															ל
האוכל אוכל ראשון ואוכל שני - שני, שלישי - שני בקודש ואין שני בתרומה, בחולין שנעשו על טהרת תרומה	רבי יהושע:															ל
על טהרת התרומה אין, על טהרת הקודש לא																ל
אין שני עושה שלישי בחולין.	אלמא קסבר: [רבי יהושע]															ל
רבי אלעזר																ל
שלשתן שוין, הראשון שבקודש ושבחולין ושבתרומה - מטמא שנים ופוסל אחד בקודש, מטמא אחד ופוסל אחד בתרומה, ופוסל אחד בחולין.	דתניא, רבי אלעזר:															ל
ר' אליעזר																ל
חלה ניטלת מן הטהורה על הטמאה, כיצד? שתי עיסות אחת טהורה ואחת טמאה, נוטל כדי חלה מעיסה שלא הורמה חלתה, ונותן פחות מכביצה באמצע כדי ליטול מן המוקף	דתנן, רבי אליעזר:															ל
אוסרין	חכמים:															ל:
כביצה	ותניא:															ל
סברו אידי ואידי בעיסה ראשונה, וחולין הטבולין לחלה לא כחלה דמו, מאי לאו בהא קמיפלגי:																ל
אין שני עושה שלישי בחולין	דמר סבר: [רבי אלעזר]															ל
שני עושה שלישי בחולין.	ומר סבר: [חכמים]															ל
דכולי עלמא אין שני עושה שלישי בחולין, והכא בחולין הטבולין לחלה קמיפלגי	רב מרי בריה דרב כהנא:															ל
כחלה דמו	מר סבר: [חכמים]															ל
לא כחלה דמו.	ומר סבר: [רבי אלעזר]															ל
ואיבעית אימא: דכולי עלמא - חולין הטבולין לחלה לא כחלה דמו, ואין שני עושה שלישי בחולין, והכא במותר לגרום טומאה לחולין שבארץ ישראל קמיפלגי																ל
מותר לגרום טומאה לחולין שבארץ ישראל	מר סבר: [רבי אלעזר]															ל
אסור לגרום טומאה לחולין שבארץ ישראל.	ומר סבר: [חכמים]															ל
בו ביום דרש רבי עקיבא וכו'.																ל
במאי קא מיפלגי?																ל
תחומין דאורייתא	מר סבר: [רבי עקיבא]															ל
דרבנן.	ומר סבר: [רבי אלעזר] בנו של רבי יוסי הגלילי															ל
בשעה שעלו ישראל מן הים נתנו עיניהם לומר שירה, וכיצד אמרו שירה? כגדול המקרא את הלל והן עונין אחריו ראשי פרקים, משה אמר (שמות טו) אשירה לה' והן אומרים אשירה לה', משה אמר כי גאה גאה והן אומרים אשירה לה'	ת"ר, בו ביום דרש רבי עקיבא:															ל

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סוטה-כשם שהמים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי											
כקטן המקרא את הלל והן עונין אחריו כל מה שהוא אומר, משה אמר אשירה לה' והן אומרים אשירה לה', משה אמר כי גאה גאה והן אומרים כי גאה גאה	רבי נחמיה:											
כסופר הפורס על שמע בבית הכנסת, שהוא פותח תחילה והן עונין אחריו.	במאי קמפלגי?											
לאמר - אמילתא קמייתא	רבי עקיבא סבר:											
לאמר - אכל מילתא ומילתא	רבי אליעזר בנו של ר"י הגלילי סבר:											
ויאמרו - דאמור כולהו בהדי הדדי, לאמר - דפתח משה ברישא.	רבי נחמיה סבר:											
בשעה שעלו ישראל מן הים נתנו עיניהם לומר שירה, וכיצד אמרו שירה? עולל מוטל על ברכי אמו ותינוק יונק משדי אמו, כיון שראו את השכינה, עולל הגביה צוארו ותינוק שמת דד מפיו, ואמרו זה אלי ואנוהו, שנאמר: (תהלים ח) מפי עוללים ויונקים יסדת עוז.	תנו רבנן, דרש רבי יוסי הגלילי:											
מנין שאפי' עוברים שבמעו אמן אמרו שירה? שנאמר: (תהלים סח) במקלות ברכו אלהים ה' ממקור ישראל.	היה רבי מאיר אומר:											
בו ביום דרש רבי יהושע בן הורקנוס, שלא עבד איוב כו'.												
וליהויו האי לא, אי בלמ"ד אל"ף כתיב - לא הוא, אי בלמ"ד וי"ו כתיב - לו הוא												
וכל היכא דכתיב בלמ"ד אל"ף - לא הוא? אלא מעתה, (ישעיהו סג) בכל צרתם לא צר, דכתיב בלמ"ד אל"ף, הכי נמי דלא הוא?												
וכ"ת ה"נ												
והכתיב: ומלאך פניו הושיעם												
אלא משמע הכי ומשמע הכי.												
נאמר ירא אלהים באיוב ונאמר ירא אלהים באברהם, מה ירא אלהים האמור באברהם - מאהבה, אף ירא אלהים האמור באיוב - מאהבה.	תניא, רבי מאיר											
ואברהם גופיה מנלן?												
דכתיב: (ישעיהו מא) זרע אברהם אוהבי.												
מאי איכא בין עושה מאהבה לעושה מיראה?												
איכא הא דתניא:												
גדול העושה מאהבה יותר מן העושה מיראה, שזה תלוי לאלף דור, וזה תלוי לאלפים דור, הכא כתיב: (שמות כ) לאלפים לאהבי ולשומרי מצותי, והתם כתיב: (דברים ז) ולשומרי מצותיו לאלף דור.	רבי שמעון בן אלעזר:											
התם נמי כתיב: לאוהביו ולשומרי מצותיו לאלף דור												
האי לדסמיך ליה, והאי לדסמיך ליה.												
הנהו תרי תלמידי דהוו יתבי קמיה דרבא, חד אמר ליה: אקריון בחלמאי (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וחד אמר ליה: אקריון בחלמאי (תהלים ה) וישמחו כל חוסייך לעולם ירננו ויעלצו בך אוהבי שמך												
תרוויכו רבנן צדיקי גמורי אתון, מר מאהבה, ומר מיראה.	אמר להו: [רבא]											
הדרן עלך כשם שהמים.												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
סוטה-מי שקינא		מאן דאמר													
מי שקינא לאשתו ונסתרה, אפילו שמע מעוף הפורח - יוציא ויתן כתובה, דברי רבי אליעזר	[רבי אליעזר]													■	לא: לא
עד שישאו ויתנו בה מזורות בלבנה.	רבי יהושע:													■	לא: לא
אמר עד אחד אני ראיתיה שנטמאת - לא היתה שותה ולא עוד, אלא אפילו עבד אפילו שפחה - הרי אלו נאמנין אף לפוסלה מכתובתה.														■	לא: לא
חמותה, ובת חמותה, וצרתה, ויבמתה, ובת בעלה - הרי אלו נאמנות, ולא לפוסלה מכתובתה אלא שלא תשתה														■	לא: לא
שהיה בדין: ומה אם עדות ראשונה שאין אוסרתה איסור עולם - אינה מתקימת בפחות משנים, עדות אחרונה שאוסרתה איסור עולם - אינו דין שלא תתקיים בפחות משנים תלמוד לומר: (במדבר ה) ועד אין בה, כל עדות שיש בה.														■	לא: לא
קל וחומר לעדות הראשונה מעתה: ומה אם עדות אחרונה שאוסרתה איסור עולם - הרי היא מתקימת בעד אחד, עדות הראשונה שאין אוסרתה איסור עולם - אינו דין שתתקיים בעד אחד תלמוד לומר: (דברים כד) כי מצא בה ערות דבר, ולהלן הוא אומר: (דברים יט) על פי שני עדים יקום דבר, מה להלן על פי שנים, אף כאן פי שנים.														■	לא: לא
עד אומר נטמאת ועד אומר לא נטמאת, אשה אומרת נטמאת ואשה אומרת לא נטמאת - היתה שותה.														■	לא: לא
אחד אומר נטמאת ושנים אומרים לא נטמאת - היתה שותה														■	לא: לא
שנים אומרים נטמאת ואחד אומר לא נטמאת - לא היתה שותה.														■	לא: לא
האי תלמוד לומר כי מצא בה ערות דבר, ת"ל: בה, בה - ולא בקינוי, בה - ולא בסתירה, מיבעי ליה														■	לא: לא
הכי נמי קאמר, תלמוד לומר: בה, בה - ולא בקינוי, בה - ולא בסתירה. וטמאה בעלמא בלא קינוי ובלא סתירה דלא מהימן עד אחד מנלן? נאמר כאן דבר ונאמר להלן דבר, מה להלן בשני עדים, אף כאן בשני עדים.														■	לא: לא
עד אומר נטמאת.														■	לא: לא
טעמא דקא מכחיש ליה, הא לא קא מכחיש ליה - עד אחד מהימן														■	לא: לא
מנהני מילי?														■	לא: לא
(במדבר ה) ועד אין בה - בשנים הכתוב מדבר, אתה אומר: בשנים, או אינו אלא באחד? תלמוד לומר: (דברים יט) לא יקום עד אחד באיש וגו', ממשמע שנאמר לא יקום עד, איני יודע שהוא אחד? מה תלמוד לומר אחד? זה בנה אב: כל מקום שנאמר עד הרי כאן שנים, עד שיפרוט לך הכתוב אחד, ואמר רחמנא: תרי לית בה אלא חד, והיא לא נתפשה - אסורה.	דתנו רבנן:													■	לא: לא
כל מקום שהאמינה תורה עד אחד הרי כאן שנים, ואין דבריו של אחד במקום שנים	והא אמר עולא:													■	לא: לא
תני: לא היתה שותה.	אלא אמר עולא													■	לא: לא
לא היתה שותה.	וכן אמר רבי יצחק:													■	לא: לא
היתה שותה.	רבי חייא:													■	לא: לא
לרבי חייא קשיא דעולא														■	לא: לא
לא קשיא: כאן בבת אחת, כאן בזה אחר זה.														■	לא: לא
עד אומר נטמאת ושנים אומרים לא נטמאת - היתה שותה	תנן:													■	לא: לא
הא חד וחד - לא היתה שותה														■	לא: לא
תיובתא דרבי חייא														■	לא: לא
וליעטמך, אימא סיפא:	אמר לך רבי חייא:													■	לא: לא
שנים אומרים נטמאת ואחד אומר לא נטמאת - לא היתה שותה	[סיפא]													■	לא: לא
הא חד וחד - היתה שותה														■	לא: לא
אלא כולה בפסולי עדות, ור' נחמיה היא														■	לא: לא

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	--

סוטה-מי שקינא		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כל מקום שהאמינה תורה עד אחד - הלך אחר רוב דעות, ועשו שתי נשים באיש אחד כשני אנשים באיש אחד.	דתניא, רבי נחמיה:											◇	לא:
כל היכא דאתא עד אחד כשר מעיקרא, אפ"י מאה נשים נמי כעד אחד דמיין, והכא במאי עסקינן - כגון דאתאי אשה מעיקרא, ותרצה לדרבי נחמיה הכי:	איכא דאמרי:											◇	לא:
כל מקום שהאמינה תורה עד אחד - הלך אחר רוב דיעות, ועשו שתי נשים באשה אחת כשני אנשים באיש אחד, אבל שתי נשים באיש אחד - כי פלגא ופלגא דמי.	רבי נחמיה:											◇	לב.
ותרתי בפסולי עדות למה לי?											?		לב.
מהו דתימא, כי אזלינן בתר רוב דיעות - לחומרא, אבל לקולא לא אזלינן, קמ"ל.												◇	לב.
הדרן עלך מי שקינא.												◇	

<p>♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

סוטה-אלו נאמרין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לב
מירא													לב: ג
אלו נאמרין בכל לשון: פרשת סוטה, ויודי מעשר, קרית שמע ותפלה, וברכת המזון, ושבועת העדות ושבועת הפיקדון.													לב: ג
ואלו נאמרין בלשון הקודש: מקרא ביכורים, וחליצה, ברכות וקללות, ברכת כהנים, וברכת כהן גדול, ופרשת המלך, ופרשת עגלה ערופה, ומשוח מלחמה בשעה שמדבר אל העם.													לב: ג
מקרא ביכורים כיצד? (דברים כו) וענית ואמרת לפני ה' אלהיך, ולהלן הוא אומר: (דברים כז) וענו הלויים ואמרו, מה להלן בלשון הקודש, אף כאן בלשון הקודש.													לב: ג
חליצה כיצד? (דברים כה) וענתה ואמרה, ולהלן הוא אומר: וענו הלויים ואמרו, מה להלן בלשון הקודש, אף כאן בלשון הקודש	[ת"ק]												לב: ג
וענתה ואמרה ככה, עד שתאמר בלשון הזה.	רבי יהודה:												לב: ג
ברכות וקללות כיצד? כיון שעברו ישראל את הירדן, ובאו אל הר גריזים ואל הר עיבל שבשומרון שבצד שכם שבאצל אלוני מורה, שנאמר: (דברים יא) הלא המה בעבר הירדן וגו', ולהלן הוא אומר: (בראשית יב) ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה, מה אלון מורה האמור להלן - שכם, אף אלון מורה האמור כאן - שכם.													לב: ג
ששה שבטים עלו לראש הר גריזים וששה שבטים עלו לראש הר עיבל, והכהנים והלויים והארון עומדים למטה באמצע, הכהנים מקיפין את הארון והלויים את הכהנים וכל ישראל מכאן ומכאן, שנאמר: (יהושע ה) וכל ישראל וזקניו ושוטרים ושופטיו עומדים מזה ומזה לארון וגו'. הפכו פניהם כלפי הר גריזים ופתחו בברכה: ברוך האיש אשר לא יעשה פסל ומסכה, ואלו ואלו עונין אמן, הפכו פניהם כלפי הר עיבל ופתחו בקללה: (דברים כז) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה, ואלו ואלו עונין אמן, עד שגומרין ברכות וקללות.													לב: ג
ואחר כך הביאו את האבנים ובנו את המזבח, וסדוהו בסיד, וכתבו עליו את כל דברי התורה בשבעים לשון, שנאמר: (דברים כז) באר היטב, ונטלו את האבנים ובאו ולנו במקומן.													לב: ג
פרשת סוטה מנלך?													לב: ג
דכתיב: (במדבר ה) ואמר הכהן לאשה, בכל לשון שהוא אומר.													לב: ג
משמיעין אותה בכל לשון שהיא שומעת, על מה היא שותה ובמה היא שותה, על מה נטמאת ובמה היא נטמאת	תנו רבנן:												לב: ג
על מה היא שותה? על עסקי קינוי וסתירה													לב: ג
ובמה היא שותה? במקידה של חרש													לב: ג
על מה נטמאת? על עסקי שחוק וילדות													לב: ג
ובמה היא נטמאת? בשוגג או במזיד, באונס או ברצון, וכל כך למה? שלא להוציא לעז על מים המרים.													לב: ג
ויודי מעשר.													לב: ג
מנלך?													לב: ג
דכתיב: (דברים כו) ואמרת לפני ה' אלהיך בערתי הקודש מן הבית, ויליף אמירה מסוטה, בכל לשון שהוא אומר.													לב: ג
ויליף אמירה מלויים, מה להלן בלשון הקודש אף כאן בלשון הקודש	רב זביד לאביי:												לב: ג
דנין אמירה גרידתא מאמירה גרידתא, ואין דנין אמירה גרידתא מענייה ואמירה.	[אביי]												לב: ג
אדם אומר שבחו בקול נמוך, וגנתו - בקול רם, שבחו בקול נמוך - מן ויודי המעשר, גנתו בקול רם - ממקרא ביכורים.	תניא, רשב"י:												לב: ג
וגנתו בקול רם?													לב: ג
מפני מה תקנו תפלה בלחש? כדי שלא לבייש את עוברי עבירה, שהרי לא חלק - הכתוב מקום בין חטאת לעולה	והאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:												לב: ג
לא תימא גנתו אלא אימא צערו													לב: ג

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	■ מימרא-statement ♪ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	--

סוטה-אלו נאמרין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
(ויקרא יג) וטמא טמא יקרא - צריך להודיע צערו לרבים ורבים מבקשים עליו רחמים, וכל מי שאירע בו דבר צריך להודיע לרבים, ורבים מבקשים עליו רחמים.	כדתניא:											!	
מפני מה תיקנו תפלה בלחש? שלא לבייש את עוברי עבירה, שהרי לא חלק הכתוב מקום בין חטאת לעולה.	גופא, א"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:												◊
ולא? והא איכא דמים, דם חטאת למעלה ודם עולה למטה													◊
התם כהן הוא דידע.													◊
והאיכא: חטאת נקבה, עולה זכר													◊
התם מיכסיא באליה. תינח כבשה													◊
שעירה מאי איכא למימר?													◊
התם איהו דקא מיכסיף נפשיה, דאיבעי ליה לאיתויי כבשה וקאי מייתי שעירה.													◊
חטאת דעבודת כוכבים דלא סגי דלאו שעירה, מאי איכא למימר?													◊
התם ניכסיף וניזיל, כי היכי דנכפר ליה.													◊
קרית שמע.													◊
מנלן?													◊
דכתיב: (דברים ו) שמע ישראל, בכל לשון שאתה שומע.													◊
קרית שמע ככתבה, דברי רבי	תנו רבנן: [רבי]												◊
בכל לשון.	הכמים:												◊
מאי טעמא דרבי?													◊
אמר קרא: (דברים ו) והיו, בהווייתן יהו.	[רבי]												◊
ורבנן?													◊
אמר קרא: שמע, בכל לשון שאתה שומע.	[רבנן]												◊
ורבנן נמי הא כתיב והיו													◊
ההוא, שלא יקראנה למפרע.	[רבנן]												◊
ורבי, שלא יקראנה למפרע מגליה?													◊
נפקא ליה מדברים הדברים.	[רבי]												◊
ורבנן?													◊
דברים הדברים לא משמע להו.	[רבנן]												◊
ורבי נמי הכתיב שמע													◊
ההוא מיבעי ליה: להשמיע לאזניך מה שאתה מוציא מפיו.	[רבי]												◊
ורבנן?													◊
סברי לה כמאן דאמר: הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו - יצא.	[רבנן]												◊
לימא קסבר רבי: כל התורה בכל לשון נאמרה, דאי סלקא דעתך בלשון הקודש נאמרה, והיו דכתב רחמנא למה לי?													◊
איצטריך, משום דכתיב שמע.													◊
לימא קסברי רבנן: כל התורה כולה בלשון קודש נאמרה, דאי סלקא דעתך בכל לשון, שמע דכתב רחמנא למה לי?													◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator											
סוטה-אלו נאמרין	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
איצטריך, משום דכתיב והיו.										!	◇
תפלה.										◇	<
רחמי היא, כל היכי דבעי מצלי.										◇	
ותפלה בכל לשון?										⋈	
לעולם אל ישאל אדם צרכיו בלשון ארמית	והאמר רב יהודה:									⋈	◇
כל השואל צרכיו בלשון ארמי - אין מלאכי השרת נזקקין לו, לפי שאין מלאכי השרת מכירין בלשון ארמי?	דאמר רבי יוחנן:									⋈	
לא קשיא: הא ביחיד, הא בצבור.										!	◇
ואין מלאכי השרת מכירין בלשון ארמי?										⋈	
יוחנן כהן גדול שמע ב"ק מבית קדש הקדשים שהוא אומר נצחו תליא דאזלו לאגחא קרבא לאנטוכיא. ושוב מעשה בשמעון הצדיק, ששמע בת קול מבית קדש הקדשים שהוא אומר בטילת עבידתא דאמר שנאה לאייתאה על היכלא ונהרג גסקלגס ובטלו גזירותיו, וכתבו אותה שעה וכיוונו	והתניא:									⊙	⋈
ובלשון ארמי היה אומר										⋈	
אי בעית אימא: בת קול שאני, דלאשמועי עבידא.										!	◇
ואי בעית אימא: גבריאל הוה										!	◇
בא גבריאל ולימדו שבעים לשון.	דאמר מר:									!	
ברכת המזון.										◇	<
דכתיב: (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך, בכל לשון שאתה מברך.										◇	
שבועת העדות.										◇	<
דכתיב: (ויקרא ה) נפש כי תחטא ושמעה קול אלה, בכל לשון שהיא שומעת.										◇	
שבועת הפקדון.										◇	<
אתיא תחטא תחטא משבועת העדות.										◇	
ואלו נאמרין בלשון הקודש: מקרא ביכורים וחליצה כו' עד מקרא ביכורים כיצד? (דברים כז) וענית ואמרת לפני ה' אלהיך, ולהלן הוא אומר: (דברים כז) וענו הלויים ואמרו אל כל איש ישראל, מה ענייה האמורה להלן בלשון הקודש, אף כאן בלה"ק.										◇	<
ולויים גופייהו מנלן?										⋈	
אתיא קול קול ממשא, כתיב הכא: קול רם, וכתיב התם: (שמות יט) משה ידבר והאלהים יעננו בקול, מה להלן בלשון הקודש, אף כאן בלשון הקודש.										!	◇
חליצה כיצד וכו'.										◇	<
ורבנן, האי ככה מאי עבדי ליה?										⋈	◇
מיבעי להו: לדבר שהוא מעשה מעכב.										!	◇
ור' יהודה?										⋈	
מכה ככה.	[רבי יהודה]									!	◇
ורבנן?										⋈	
כה ככה לא משמע להו.	[רבנן]									!	◇
ורבי יהודה, האי (דברים כה) וענתה ואמרה מאי עביד ליה?										⋈	◇
מיבעי ליה, לאגמורי ללויים דבלשון הקודש.										!	◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סוטה-אלו נאמרין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ולילף קול ממשך													לג:
ענייה ענייה גמיר, קול קול לא גמיר.													לג:
כל מקום שנאמר כה ככה ענייה ואמירה - אינו אלא לשון הקודש. כה - (במדבר ו) כה תברכו, (דברים כה) ככה - דהליצה, ענייה ואמירה - דלויים.	תניא נמי הכי, רבי יהודה:												לג:
ברכות וקללות כיצד? כיון שעברו ישראל את הירדן כו'.													לג:
(דברים יא) הלא המה בעבר הירדן - מעבר לירדן ואילך, דברי רבי יהודה, (דברים יא) אחרי דרך מבוא השמש - מקום שחמה זורחת, (דברים יא) בארץ הכנעני היושב בערבה - אלו הר גריזים והר עיבל שיושבין בהם כותיים (דברים יא) מול הגלגל - סמוך לגלגל, (דברים יא) אצל אלוני מורה - שכם, ולהלן הוא אומר: (בראשית יב) ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה, מה אלון מורה האמור להלן שכם, אף כאן שכם.	תנו רבנן: [רבי יהודה]												לג:
בדבר זה זיפתי ספרי כותיים, אמרתי להם: זיפתם תורתכם ולא העליתם בידכם כלום, שאתם אומרים אלוני מורה - שכם, אף אנו מודים שאלוני מורה שכם, אנו למדנוה בגורה שוה, אתם במה למדתום	תניא, אמר רבי אלעזר ברבי יוסי:												לג:
הלא המה בעבר הירדן - סמוך לירדן דכתיב (דברים כז) והיה בעברכם את הירדן, אחרי דרך מבוא השמש - מקום שהחמה שוקעת, בארץ הכנעני - ארץ חוי היא, היושב בערבה - והלא בין הרים וגבעות הן יושבין מול הגלגל - והלא לא ראו את הגלגל	רבי אלעזר:												לג:
לא בא הכתוב אלא להראות להן דרך בשניה כדרך שהראה להן בראשונה, דרך - בדרך לכו ולא בשדות וכרמים, היושב - בישוב לכו ולא במדברות, בערבה - בערבה לכו ולא בהרים וגבעות.	רבי אליעזר בן יעקב:												לג:
כיצד עברו ישראל את הירדן? בכל יום ארון נוסע אחר שני דגלים והיום נסע תחילה, שנאמר: (יהושע ג) הנה ארון הברית אדון כל הארץ עובר לפניכם. בכל יום ויום לויים נושאים את הארון והיום נשאוהו כהנים, שנאמר: (יהושע ג) והיה כנוח כפות רגלי הכהנים נושאי ארון ה' וגו'.	תנו רבנן:												לג: